Egy „Népdal"-lal búcsúztunk Manajlo műterméből. Egy kis méretű vázlatról van szó. Népviseletbe öltözött lányokat és fiúkat ábrázol. Énekelnek. Színeiben egyszerre van jelen a Kárpátok friss-üde zöldje, a hucul népviselet fehér gyolcsán a piros virágok, motívumok özöne. Az öt figura pentaton kompozíciójában, az alakok naiv bájában hegyi patakok tiszta csobogása idéződik. Csak az festhet ilyen őszinte hittel, csodálattal és tiszta természetességgel, aki közülük jött, a hegyek közül, a havasok alól, s máig sem felejtett...

AUTODIDAKTA FESTŐ-ELNÖK

Japán gésák kecses ernyője, félelmetes mongol maszkok, indiai istenszobrok, hódmezővásárhelyi köcsögök, olaszországi vázlatok, hucul faedények — egyetlen műteremben. *Kassai Antal* éppoly otthon van a világban, mint a Kárpátok vidékén. Azt mondják erről az autodidakta művészről, aki 1961 óta a Képzőművészeti Szövetség területi tagozatának elnöke és kiváló tájképfestő, hogy ő a csoport szintézisteremtő művésze. Nemcsak azért, mert egyszerre építkezik az Erdélyi és a Boksay-hagyatékból, s nemcsak azért, mert az ő művészete reprezentálja legtisztábban az elmúlt 30 év szovjet festészetét, de azért is, mert személye és művészete összekötő kapocs a hatvanasok nagy nemzedéke és a fiatalok között.

KASSAI ANTAL: A RÉGI VERHOVINA

Amikor határozottan és kertelés nélkül kimondja: tájképfestő vagyok — egyszerre van hangjában büszkeség és kihívás. Nem kezdünk erről vitát, legfőbb érvek művei. Hadd szóljak most csak egyről, az 1968-as szignójú A régi Verhovina cím-